

1. KAPITOLA

Reed

V DOMĚ JE TMA a ticho, když vejdu do kuchyně. Tenhle barák má skoro tisíc čtverečních metrů a nikdo v něm není. Usměju se. Bráchové jsou pryč, hospodyně taky a táta je kdoví kde. Díky tomu máme já a moje holka celý dům Royalů jenom pro sebe.

Paráda!

Proběhnu kuchyní a po zadním schodišti vystoupám do patra. Snad na mě Ella čeká u sebe v posteli. V poslední době spává v jednom mém starém triku, v kterém je zatraceně sexy a roztomilá. A ještě lepší bude, když na sobě nebude mít *nic* než to triko... Přidám do kroku, minu svůj pokoj, pak Eastonův a Gidův, až dorazím k Elliným dveřím, který jsou k mému zklamání zavřené. Klepnu na ně, ale žádnou odpověď neslyším. Zamračím se, ze zadní kapsy vytáhnu mobil a napíšu jí.

Reed: Kde jsi, zlato?

Neodpoví mi. Poklepu telefonem o nohu. Asi si někam vyšla s tou svojí kamarádkou Valerií. To je vlastně dobře, protože by mi bodla sprcha, než za ní zajdu.

Kluci dneska u Wadea vyhulili tunu travky. Nechci Elle zasmradit pokoj.

Nový plán. Osprchovat, oholit, najít svou holku. Sundám si triko a s ním v ruce vejdu do svého pokoje, aniž bych se obtěžoval rozsvítit. Zuju si boty a dojdu ke dveřím koupelny.

Ucítím ji dřív, než ji uvidím.

Co to sakra...?

Do nosu mě udeří sladký pach růží, z kterýho se mi zvedne kýbl. Otočím se k posteli. „To snad ne,“ zavrčím, když na matraci uvidím stín postavy.

Otráveně se vrátím ke dveřím a rozsvítím. Okamžitě toho zalituju, protože bledě žlutý světlo ozáří nahou ženu, s kterou nechci mít nic společného.

„Co tady sakra děláš?“ obořím se na tátovu bejvalku.

Brooke Davidsonová se nesměle pousměje. „Chyběl jsi mi.“

Zírám na ni s otevřenou pusou. To myslí do prdele vážně? Rychle vykouknu do chodby, jestli se neblíží Ella. Potom zamířím k posteli.

„Vypadni,“ zavrčím a popadnu ji za zápěstí, abych ji vytáhl z postele. Sakra, teď budu muset rychle převlíknout povlečení, protože jestli něco smrdí hůř než tráva a zvětralý pivo, je to Brooke Davidsonová.

„Proč? Ještě nikdy sis nestěžoval.“ Olízne si červený rty. Asi to mělo působit svůdně, jenže mně se akorát obrátí žaludek. V mé skříni je hodně kostlivců, o kterých Ella nepotřebuje vědět. Z mnoha z nich by jí bylo akorát špatně. A tahle ženská patří mezi ně.

„Jasně si pamatuju, že jsem ti říkal, že se kurvy jako ty už nikdy ani nedotknu.“

Brooke poklesne namyšlený úsměv. „A já ti řekla, abys se mnou takhle nemluvil.“

„Budu si s tebou mluvit, jak budu chtít,“ odseknu. Znovu hodím pohledem po dveřích. Skoro se orosím zoufalstvím. Musím odtud Brooke dostat, než se Ella vrátí.

Jak bych jí to vysvětlil? Všude po zemi leží pohozený Broočino oblečení – mrňavý minišaty, krajkový kalhotky, lodičky na vysokých podpatcích.

Moje boty se válí vedle jejích. Vypadá to tu, jako bysme se na to chystali skočit.

Zvednu z podlahy Broočiny boty a hodím je na postel. „Je mi u prdele, o co ti jde. Vypadni odtud.“

Mrskne po mně boty zpátky. Podpatek jedný mě škrábne do hrudi, než spadne na zem. „Donuť mě k tomu.“

Chytnu se za zátylek. Nevím, co mám dělat. Leda ji popadnout a na férovku ji odtud vyhodit. Jenže jak bych to Elle vysvětlil, kdyby mě viděla, jak táhnu Brooke ze svého pokoje?

Čau, zlato. Vůbec si mě nevšímej. Jenom vynáším smetí. Víš, párkrát jsem se vyspal s tátovou holkou a teď, když se rozešli, se mi zase snaží dostat do kalhot. To není padlý na hlavu. Fakt ne. Domyslete si rozpačitý uchechtnutí.

Pevně sevřu ruce v pěst. Gideon mi vždycky říkal, že mám sebedestruktivní sklony, ale, bože, tohle je sebedestrukce na úplně novém levelu. Je to jenom *moje* vina. Dovolil jsem, aby mě vztek na tátu dohnal do postele týhle mrchy. Po tom, co udělal mámě, jsem si namlouval, že si zaslouží, abych mu na oplátku ohnul holku.

A teď se to obrátilo proti mně.

„Obleč se,“ zavrčím na ni. „My dva jsme spolu skončili –“ Zarazím se, když se z chodby ozvou kroky.

Uslyším svoje jméno.

Brooke nakloní hlavu. I ona to slyší.

Do prdele. Do prdele. Do *prdele*.

Ellin hlas je už u mých dveří.

„Panečku, Ella je doma,“ prohlásí Brooke, zatímco mi v uších hučí krev. „Mám pro vás oba pár novinek.“

Je to asi ta největší pitomost, jakou teď můžu udělat, ale hlavou mi běží akorát: *Naprav to*. Potřebuju tu ženskou odtud *dostat*.

Popadnu Brooke za ruku, abych ji vytáhl z postele, jenže ta mrcha mě stáhne na matraci. Snažím se nedotknout jejího nahého těla, ztratím však rovnováhu. Využije toho a přivine se k mým zádům. Uslyším její tichý smích, když se mi svýma vylepšenýma prsama přitiskne ke kůži.

Bezmocně koukám, jak klika na dveřích klesá.

Brooke v tu chvíli zašeptá: „Jsem těhotná a je to tvoje.“

Cože?

Svět kolem mě se zastaví.

Dveře se otevřou. Před sebou uvidím Ellinu krásnou tvář. Dívám se, jak se její výraz mění z radosti v šok.

„Reede?“

Nedokážu se ani pohnout, mozek mi ovšem pracuje na plný obrátky, jak se snažím si vzpomenout, kdy jsme byli s Brooke naposledy spolu. Na svatýho Patrika. S Gidem jsme byli u bazénu. Opil se. I já jsem se opil. Něco ho naštvalo. Táta, Sav, Dina, Steve. Nerozuměl jsem mu.

Jako z dálky slyším Broočin smích. Vidím Ellin obličej, ale nevnímám ho. Asi bych měl něco říct, jenže mlčím. Mluvit nezvládám. Na to až moc panikařím. Moc přemýšlím.

Na svatýho Patrika... Vyšel jsem po schodech, padl do postele a probudil jsem se, když jsem na péru ucítil

vlhký horký rty. Věděl jsem, že to není Abby, protože jsem to s ní ještě předtím ukončil, a ona navíc není ten typ holky, co by se mi vkradla do ložnice. A kuřbu přece neodmítanu, ne?

Ella otevře pusou, něco říká. Neslyším to. Jsem v díře plný pocitu viny a odporu k sobě, v díře, z který se nedokážu vyhrabat. Jenom na ni zírám. Na svoji holku. Na tu nejkrásnější holku, jakou jsem kdy viděl. Nedokážu odtrhnout pohled od těch zlatých vlasů a velkých modrých očí, který mě prosí, abych jí to vysvětlil.

Řekněte něco, nařídím svým stávkujícím hlasivkám.

Moje rty se ani nepohnou. Na krku ucítím studený dotek a trhnu sebou.

Řekněte něco, sakra. Ať odtud neodejde –

Pozdě. Ella vylítne ze dveří.

Probere mě jejich hlasité bouchnutí. Teda napůl probere. Pořád se nedokážu pohnout. Sotva dýchám.

Svatýho Patrika... To bylo před víc než půl rokem. O těhotenství toho moc nevím, ale na Brooke nic vidět není. Takže ani náhodou.

Ani. Náhodou.

Ani. Náhodou. To. Není. Moje.

Vyletím z postele. Ruce se mi strašně třesou, když se vrhnu ke dveřím.

„Vážně?“ slyším za sebou Broočin pobavený hlas. „Jdeš za ní? Jak jí to chceš vysvětlit, brouku?“

Vztekle se k ní obrátím. „Přísahám Bohu, ženská, jestli nevypadneš z mého pokoje, vynesu tě odtud v zubech!“ Táta vždycky říkal, že muž, který vztáhne ruku na ženu, jí nesahá ani po kotníky. Nikdy jsem proto ženu neuhodil. Nikdy jsem ani neměl nutkání to udělat, dokud jsem nepoznal Brooke Davidsonovou.

Z mý výhrůžky si nic nedělá. Dál si mě dobírá a nahlas říká všechno, čeho se bojím. „Jaké lži jí napoví-

dáš? Že ses mě nikdy ani nedotkl? Že jsi mě nikdy nechtěl? Co myslíš, že ta holka udělá, až zjistí, že jsi spal s tátovou přítelkyní? Myslíš, že tě i pak bude chtít?“

Zadívám se k teď už prázdným dveřím. Z Ellina pokoje se ozývají tlumené zvuky. Nejradši bych se za ní rozběhl, ale nemůžu. Ne dokud je Brooke pořád v domě. Co kdyby odtud vyběhla nahá a začala by rozkřikovat, že čeká moje dítě? Jak bych to Elle vysvětlil? Jak by mi mohla uvěřit? Musím odtud Brooke dostat, než se vydám za Ellou.

„*Vypadni!*“ Veškerou svoji frustraci obrátím proti Brooke.

„Nechceš nejdřív vědět, jestli to bude kluk, nebo holka?“

„Ne. Nechci.“ Sjedou pohledem její štíhlé nahé tělo. Břicho má trochu vyboulený. Zvedne se mi žaludek. Brooke by si nikdy nedovolila přibrat. Svůj vzhled používá jako zbraň. Takže ta mrcha nelhala. Je těhotná.

To dítě ovšem není moje.

Možná je tátovo, ale moje *rozhodně* není.

Otevřu dveře a vyběhnu z pokoje. „Ello!“ zvolám. Nevím, co jí povím, ale cokoli bude lepší než nic. Pořád si nadávám, že jsem tak ztuhl. Bože, jsem fakt v prdeli.

Doběhnu ke dveřím jejího pokoje. Kouknu dovnitř, jenže tam není. Pak to uslyším – tichý vrnění motoru sportáku. V panice se rozběhnu po schodišti do haly. Brooke se nahoře zatím chechtá jak čarodějnice o Halloweenu.

Vrhnu se k hlavním dveřím. Zapomenu ale, že je zamčeno, a než odemknu, po Elle tu není už ani stopa. Určitě vyrazila po cestě tak rychle, jak jí to jenom motor dovolil. Do prdele.

Kamení pod chodidly mi připomene, že mám na sobě akorát kalhoty. Otočím se a schody tentokrát vezmu